

- [Reportatges setmanals/](#)

Voluntariat: el valor invisible de qui regala el seu temps a canvi d'un somriure

Jordi Lleó i Amadeu Torné Güell | Vilanova i la Geltrú | 29-04-2026

El voluntariat té dos vessants. @tgamadeu_photo

Fem un tomb per alguns dels 64 projectes de voluntariat que hi ha a Vilanova i la Geltrú

Accions totes altruistes però de necessàries, tant que algunes accions no podrien existir sense el voluntarisme

En un món que sovint corre massa de pressa, hi ha qui decideix aturar-se i mirar al seu voltant amb una sensibilitat diferent. El voluntariat neix d'aquesta mirada: d'una inquietud íntima que empeny a compartir el temps, l'energia i l'empatia amb els altres. No es tracta només d'ajudar, sinó de construir vincles i donar sentit als petits gestos. És en aquesta entrega desinteressada on moltes persones descobreixen una forma més profunda i autèntica de connectar amb la societat i amb elles mateixes.

L'**Oficina d'Entitats** és un servei impulsat per l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú des del 2016, que s'adreça tant a les entitats ja constituïdes com a aquelles persones que volen iniciar un projecte associatiu. El **Punt de Voluntariat** neix el 2019 com un lloc d'orientació i assessorament a les persones que volen fer voluntariat i les entitats que els calen voluntaris i voluntàries. A Vilanova i la Geltrú hi ha una trentena d'entitats que

gestionen voluntaris, en el Punt de Voluntariat s'entrevisten un centenar de persones a l'any, on es mostren 64 projectes.

Marta Ferrer està a l'Oficina des del 2019, hi ha vist un auge des de la Pandèmia, *“em va sorprendre com podia haver-hi tanta gent disposada a fer accions altruistes en el seu temps lliure. Actualment, hi ha molta més rotació en el personal, potser al principi hi havia molt més compromís en projectes concrets. La motivació és diversa. Des de gent que creu que pot ajudar en serveis on l'administració no arriba, o estímuls més personals, com socialitzar o integrar-se en la comunitat”*.

Iolanda Sànchez, regidora d'Acció Comunitària, creu que avui parlar de voluntariat i d'entitats *“és parlar de democràcia, de cohesió social i de valors compartits. En un context com l'actual, marcat per més individualisme i per un retrocés en la solidaritat i el sentit de comunitat, el voluntariat esdevé una resposta imprescindible. Defenso una manera de treballar i d'actuar que posa al centre la comunitat. Per això és fonamental poder comptar amb una xarxa forta de voluntariat i d'entitats compromeses, disposades a sumar, a construir i a fer créixer la ciutat entre tots. Perquè una ciutat forta no és només la que presta serveis, sinó la que genera vincles, confiança i corresponsabilitat”*, concreta la regidora.

Hi ha voluntaris que ajuden puntualment a un esdeveniment

Encetem una volta per set dels **64 projectes que els cal voluntariat a Vilanova**. No cal dir que la ciutat, amb una forta activitat d'esdeveniments, els calen voluntaris per accions concretes, com va ser al seu moment la Copa Amèrica, les diferents curses esportives o el pas del Tour de França per la ciutat. Ens centrem en aquests projectes que requereixen una acció voluntària imprescindible per poder desenvolupar les seves finalitats.

Polseres Candela va néixer el 2014 per famílies amb infants malalts de càncer. Llavors Candela tenia catorze anys, patia leucèmia i per passar les hores que estava a l'Hospital de Sant Joan de Déu teixia polseres. La nena va superar la malaltia i del seu exemple i disseny, es va escampar la idea recollir fons per la investigació d'aquesta malaltia, teixint i venent polseres per tres euros. Des de llavors, gràcies al voluntariat, ja han recollit cinc milions d'euros, fets amb incalculables quilòmetres de fil i hores d'il·l·lusió i solidaritat. Tenen grups candelers a Cubelles, Sitges, Vilanova, Vilafranca i arreu del país.

Amb una acció voluntària Polseres Candela ha recollit 5 milions d'euros

A la comarca hi ha unes cent voluntàries de Polseres Candela. **Sílvia Rearte** és la coordinadora del voluntariat, mare de Diego, que va superar la malaltia quan era adolescent. *“Ens motiva la causa per afrontar aquesta malaltia infantil, que sembla injusta, com si la natura s'equivoqués en afectar a qui té pocs anys de vida. Avui es curen el 80% dels casos infantils. Volem que es curin tots, i sembla mentida el que podem aconseguir venent polseretes. Entre nosaltres també teixim un nexa i ajudem als infants i pares que just comencen a afrontar el càncer”*.

Sílvia Rearte és la coordinadora, es troben a Cubelles per teixir polseres

Helena Cascales va perdre el seu marit de càncer, però la seva filla i el seu gendre també l'han patit. Fa tres anys que forma part del grup com a voluntària animada per la Sílvia. *“Teixir ha sigut un remei per la meva solitud i tristesa”*. Amalia García va començar a venir a Polseres Candela després de la pandèmia, just després de la mort del seu marit, afectat pel càncer, *“aquest voluntariat és una gran teràpia per mi”*. Aquesta malaltia va prendre a la filla i la mare de María Luisa Galán, *“em sento molt acompanyada venint aquí”*. Carmen Mingorance està al grup de Cubelles des del principi, *“em va motivar que amb aquesta simple acció es pugui ajudar a curar la malaltia. Ajudem i ens ajuda a nosaltres”*, conclou la voluntària.

Visitem la Casa d'Empara. **Mila Dukina** té divuit anys, va néixer aquí, filla de pares russos que van venir a Vilanova i la Geltrú fa vint anys. Està estudiant segon de batxillerat. Va decidir fer voluntariat *“per fer una acció bona en aquest món que està boig ara mateix. Em motiva cuidar la vida fins al final”*, comenta la jove voluntària. Com a substitució de no poder anar a veure la seva àvia a Rússia, va buscar atendre gent gran *“amb aquest voluntariat tan proper a les persones notes com la teva acció arriba, sobretot als més grans. Primer t'expliquen tots els dolors que tenen, però després et somriuen”*.

Mila Dukina i Teresa Guivernau a la Casa d'Empara

Es va decidir pel programa de la **Fundació Casa d'Empara**, on catorze voluntaris dediquen entre tres i quatre hores a atendre els i les residents. **Tere Cano** és l'animadora sociocultural, fa 25 anys que està en aquesta tasca, reconeix que el voluntariat és clau per acompanyar, *“la gent gran requereix temps d'assistència i acompanyament. La tasca dels voluntaris és pacient, però complicada perquè a vegades tracten amb persones amb demència”*, diu Cano.

L'acompanyament a la gent gran és bàsic. Cal paciència, tendresa i empatia

“A vegades torno una mica trista a casa, sobretot quan atens persones que veus que no estan en el mateix món que tu. Malgrat tot, el seu somriure val la pena. Em va impactar saber que una de les residents s’havia mort. Tinc por que les persones que atenc la setmana vinent ja no hi siguin. Elles no tenen por a la mort, però”, explica la Mila, que vol estudiar ciències ambientals i continuar amb el voluntariat. Aquell dia atenia Maria Teresa Guivernau, de 85 anys, que no fa ni un any que va entrar a la Casa d’Empara perquè es va trencar el fèmur, “sempre he sigut molt independent, però m’agrada la companyia”, assegura.

Junts en Acció és una associació d'àmbit comarcal fundada l'any 2009 a Sant Pere de Ribes, per un grup de famílies amb fills i filles amb diversitat funcional, intel·lectual, amb la finalitat de millorar la qualitat de vida del col·lectiu amb la pràctica esportiva en entorns normalitzats i inclusius. La idea és la de participar en la comunitat i l'entorn social més proper. Són 38 famílies del Garraf, l'Alt i Baix Penedès que arriben a acords amb diferents entitats perquè els seus fills puguin fer esport.

Guillem Escolà, és president de Junts en Acció. Explica que fa poc temps que estan dotant-se de voluntariat, “*tenim un pressupost molt ajustat. Si el monitoratge és voluntari, podem adreçar esforços a altres aspectes. Ens calen persones amb compromís social, més que remunerar les poques hores que calen per ajudar als nostres fills. Si no ho fem així, aquests nois no podrien fer cap activitat física col·lectiva*”, concreta el president.

Ara només tenen dos voluntaris, tot just fa tres sessions que han començat a les pistes d'atletisme. Són una parella nouvinguda de fa sis mesos del Perú, “*la nostra tasca és guiar-los perquè acostumen a ser molt dispersos. M'atrau el voluntariat també per socialitzar i conèixer l'entorn*”, diu **Guillermo Enrique Sánchez**. “*He estudiat psicologia i m'agrada tractar amb persones amb discapacitat. Em pensava que la relació seria més difícil, però m'ha sorprès com s'adapten als nostres consells, tot i passar alguna dificultat*”, afegeix **Melanie Solangel**.

Els monitors voluntaris són imprescindibles, la connexió entre el grup sorprèn als monitors

Ana Carlota de la Peña, fa tretze anys que va venir de Mèxic, es dedica al món audiovisual. Fa sis mesos que fa de monitora, lleument remunerada, a Junts en Acció atén els nois que parlen llenguatge de signes i els que tenen més problemes de relació. “*Molts monitors esportius no volen atendre aquests nois. Els resulta complicat el tracte, però en realitat et donen lliçons de relació i connexió entre ells*”.

El març de 2015 obria portes l'**Economat de VNG**, un projecte de la mà de l'**Ajuntament i de Càritas Interparroquial de Vilanova i la Geltrú**. Aquest servei es troba a l'antic economat d'Indústries Pirelli. Té l'objectiu de dignificar la recollida d'aliments: els usuaris hi bescanvien punts per productes bàsics a través de la llista de famílies que gestionen els serveis socials. El cos de voluntariat és imprescindible pel funcionament d'aquest servei per atendre les 550 famílies que actualment depenen de l'Economat per menjar. El nou fenomen és de famílies que treballen i no arriben a final de mes, en gran part monoparentals, que se sumen als usuaris de situacions cronificades, o persones grans que amb la pensió van escanyats per l'augment del cost de l'habitatge.

Moltes famílies els cal l'Economat, on el voluntariat és clau

Hi ajuden 80 persones voluntàries, totes provinents de **Càritas**, que adopten el compromís de servir tres hores a la setmana. *“El perfil del voluntariat ha canviat d'ençà de la pandèmia. Fins llavors eren persones grans. Però després del confinament van començar a venir joves, professors que no podien treballar, gent que el tancament els va enganxar aquí i no podien tornar a casa. Aquest canvi es va consolidar, ara tenim un voluntariat molt heterogeni. Mai ens han faltat persones”*, explica **Salvador Becerra**, voluntari de l'equip de direcció de l'Economat.

Tota la vida s'ha dedicat a la banca, algun temps a la política, i ara fa més hores de voluntari que quan treballava, *“soc voluntari per egoisme, m'ho passo molt bé, et sents útil en una feina que ningú t'obliga a fer res. Tot el que he après a la vida ara ho aplico aquí”*. **Maribel Borràs** va entrar com a voluntària, des de fa cinc és la responsable de l'Economat, *“és com gestionar una empresa de 80 treballadors que no cobren i que no els pots exigir res, tot i el compromís que prenen. T'has d'estimar aquest projecte, i si jutges als usuaris, no pots ser voluntari”*.

Els voluntaris ajuden a la gestió. Els usuaris se senten com en un supermercat

Toni Marrugat, és el coordinador de Càritas. Quan es va jubilar de mestre va entrar a la Rectoria de Sant Antoni Abad, que ja repartia aliments, “*quan arriba algú sempre li diem que ho provi. A vegades veus que algú no sintonitza amb el projecte. D’altres ho deixen perquè la seva dinàmica ha variat. Un primer dia aquí és molt dur, els usuaris són gent molt escurada econòmicament i anímicament. Però la majoria dels voluntaris són gent agraïda de fer aquesta feina*”.

Ivan Antolínez té 35 anys, en fa quatre que és voluntari a l’Economat “*vaig sentir que era imprescindible ajudar. Era monitor d’esplai, no em va costar fer el cop de cap i venir una tarda a la setmana col·laborar. Reps un cop de realitat els primers dies. Els usuaris expliquen situacions increïbles i el més sorprenent és el perfil tan variat que hi ha*”, comenta el jove.

Passem a un voluntariat molt útil per integrar persones nouvingudes i per donar una empenta al català. **Lídia Ramos**, té 32 anys i és advocada. Compagina la seva professió, amb les carreres de muntanya, amb el Voluntariat per la Llengua. Tenia experiència d’accions voluntàries, però va conèixer el programa per practicar català a través de la conversa impulsat pel Departament de Política Lingüística i gestionat territorialment pel Consorci per a la Normalització Lingüística. Es basa en la creació de parelles lingüístiques formades per un voluntari, que parla català fluidament, i un aprenent, que en té coneixements bàsics i vol adquirir fluïdesa.

Risenia i Lídia són una parella lingüística

“Vaig pensar en què podia fer per ajudar a remuntar la davallada del català. La situació és molt dolenta. Quan entro al jutjat, jo mateixa canvio al castellà per inèrcia, i això que estic al grup de foment del català a la justícia”, lamenta Lídia Ramos. La seva parella

lingüística, **Risenia Edjang Mangué**, de Guinea Equatorial, de divuit anys, amb l'any i mig que porta aquí, veu les dificultats del català, *“la gent em parla castellà d'entrada. Trobo estrany que alguna gent que ha nascut aquí no vulgui parlar en català”*.

Lídia és la Voluntària per la Llengua i Risenia l'aprenenta

Lídia Ramos comenta que *“Aquest voluntariat m'aporta conèixer una persona i la seva cultura. Tinc certa disponibilitat. Penso que és interessant aquesta tasca per normalitzar el català a les persones nouvingudes en el context social, que si ho poden mantenir en el seu dia a dia, ja tenim un avenç. Que aquesta tasca sigui voluntària proporciona naturalitat i espontaneïtat. S'allunya de l'aprenentatge de les aules i de la pressió dels exàmens. Molt sovint s'estableix un vincle entre el voluntari i l'aprenent que va més enllà de les deu hores que té establert el programa”*, confessa Lídia Ramos.

Gràcies al voluntariat Risenia perfecciona el seu català

A Risenia li van bé els idiomes. Ja parla català fluidament. Té la sort de viure amb la tieta aparellada amb un català amb qui practica. *“Veig necessari el català perquè et dona moltes oportunitats per treballar. Aquesta llengua té paraules molt boniques. Aquestes trobades van molt bé, per l’aprenentatge, però també per conèixer més la història, la cultura i la ciutat. Parlem de manera natural, sense preparar res. La Lúcia m’ajuda fins i tot sobre que podria estudiar”*, explica la jove nouvinguda, tot passejant per la Geltrú.

Possiblement, **Creu Roja** sigui l’entitat que aplega més voluntaris del planeta. Es calcula que 97 milions de persones hi presenten servei de manera altruista. És un moviment internacional fundat per protegir la vida humana i la salut, per garantir el respecte a tots els éssers humans i per prevenir i alleujar el patiment humà, sense cap mena de discriminació. *“Aquí tots som voluntaris, 170 de la comarca, la majoria jubilats però actius, que dediquem quatre hores a la setmana. Només hi ha nou persones a sou”*, diu **Trinidad Sancho**, presidenta de l’Assemblea de Creu Roja de Vilanova i la Geltrú, que l’any vinent farà 125 anys de la seva constitució.

Trinidad Sancho, voluntària al capdavant de la Creu Roja

La Creu Roja té diferents programes en marxa d'atenció i assistència. Però ens fixem en el de Refugiats, tutelat pel Sistema de Protecció Internacional i Temporal. En aquests moments l'assemblea local atén 140 refugiats que han demanat asil per qüestions polítiques o bèl·liques, als quals se'ls prepara per a la seva autonomia i la seva inserció laboral i social. *“Se'ls ajuda en funció de la seva situació. Alguns són analfabets o no parlen castellà ni català. Amb els més joves treballem l'esport, això els motiva per treballar en equip. I els ensenyem la ciutat, els ajudem amb tasques administratives i a trobar feina”*, explica **Covadonga Talavera**, voluntària del programa de Refugiats.

Covadonga Talavera tracta amb persones refugiades

Aquesta madrilenya, de 58 anys, veterinària, va començar el voluntariat a la Creu Roja fa uns mesos, esperonada per la seva germana. Encara no porta dos anys a la ciutat. Tenia experiència en accions voluntàries per haver col·laborat en diferents projectes internacionals d'ONG. No és fàcil tractar amb gent amb un estat anímic complicat per haver deixat els seus països, “s'uneixen molt entre els diferents col·lectius. Passo més temps amb els joves, els veig amb il·lusió, no amb depressió, tot el contrari, amb moltes ganes d'aprendre. No parlen massa de la situació que han deixat enrere. Em sorprèn, però m'agrada, que em tractin de 'germana', per associar-me a algú familiar que els acompanya”, diu la voluntària.

Trinidad Sancho a l'Assemblea Local de Vilanova i la Geltrú

Trinidad Sancho valora la valentia que han tingut per deixar la seva vida, “*em commou que d'aquí destaquin la seguretat, que estiguin tranquils perquè els seus fills puguin anar sols pel carrer sense por que els passi res, que tinguin escola i atenció mèdica*”, diu la presidenta, que fa tretze anys que és voluntària de la Creu Roja, que té 73 anys, i que va ser durant 37 anys professora, catedràtica de la UB en economia i empresa.

Espai Sopem de l'entitat 5/14 neix el 2016 per donar sopars a persones indigents o de persones amb molt pocs recursos que ocupen pisos al centre cívic de la Collada, amb la col·laboració logística de l'Economat. Des de l'origen es mira d'aprofitar el menjar sobrant dels menjadors escolars. El grup de setze voluntaris s'encarrega no només de preparar els sopars, sinó preparar els àpats, afegint ingredients calòrics donats per empreses i particulars que hi col·laboren.

Martín Duarte és coordinador de l'Espai Sopem

Martin Duarte, té 63 anys i n'és voluntari des del 2018, que va venir a Vilanova provinent d'Argentina, i coordinador del projecte des del 2021. *“En el meu temps lliure em dedico a saber com estan les 25 persones que atenem el menjador i què els cal. No es deixen ajudar, perquè tenen molta desconfiança en tot, només confien en les persones que els hi donen alguna cosa. La gent va variant, hi ha de totes les edats”*, comenta Duarte.

Aquest projecte té dos vessants: les persones que ajuden, però també els voluntaris, que tenen les seves situacions personals i motivacions diverses. Cinc d'ells fan tasques per la societat provinents del Jutjat. *“Tot això, em permet treballar sobre el valor humà d'una manera impressionant. Servir a la gent que està al carrer, ajudar-los en les necessitats que puguin tenir o compartir una xerrada, fa que aquesta acció altruista generi un retorn en valor emocional i en autoestima”*, reconeix el coordinador de l'Espai Sopem.

S'hi atenen persones sense llar o amb dificultats. A la cuina es tracten aliments sobrants de les escoles

Ara han pogut canalitzar algunes ajudes i subvencions en la compra d'un projector i unes pantalles, per passar documentals o pel·lícules que els puguin fer reflexionar, *“fomentem el debat, que ens expliquin i raonin sobre diferents situacions, fins i tot les seves. A vegades ens demanen veure les notícies per saber de l'actualitat. Darrerament, estem estudiant la manera de reinserir-los laboralment en un projecte de compostatge d'un soci de l'entitat. Però això, que sembla una bona notícia, és delicat, perquè el que guanyen en sou potser ho perden de subsidis. El seu nivell adquisitiu s'aguanta amb filferros molt fins”*, afegeix Martin Duarte.

El voluntariat també és imprescindible al programa **Bici Sense Edat**, coordinat per l'entitat **A Tres Rodes Vilanova**, que gestiona les persones voluntàries en suport a les persones grans o de mobilitat reduïda. L'esquema és molt simple: amb uns tricicles elèctrics adaptats, els usuaris poden visitar llocs que fa temps que no veuen i a la vegada, és genera una relació intergeneracional amb els voluntaris que els condueixen.

A Catalunya hi ha 17 projectes de Bici Sense Edat, tot plegat inspirat en una idea inicial a Dinamarca el 2012, que s'ha divulgat a 250 ciutats del món. *“Soc aficionat al ciclisme. Vaig saber d'aquesta idea a Barcelona. I la tardor del 2024 vam començar una prova pilot amb passejades des de la residència Els Josepets. Vam pensar que Vilanova és ideal per fer aquest projecte, perquè només hi ha el pas de sota la via de desnivell, hi ha molta zona de vianants i tot el passeig marítim”*, explica **Josep Rodríguez**, president de l'entitat.

Bici Sense Edat és un projecte escampat per tot Europa

L'Ajuntament va comprar un tricicle i el segon que tenim el va finançar la Fundació Pinae. Els itineraris surten de diferents centres de gent gran, però també el poden utilitzar el servei persones particulars, prèvia sol·licitud. *“La filosofia del voluntariat és lluitat contra la solitud no desitjada. La gent gran ens explica històries i nosaltres facilitem la*

mobilitat activa. Es genera una relació entre generacions sota el lema ‘Tornar a sentir el vent a la cara’”, comenta el president.

No tenen el perfil de voluntari clàssic, de jubilat actiu. De les 58 persones formades, des dels 26 als 78 anys, n’hi ha 40 actives, de les quals més de la meitat són dones. Molts d’aquests voluntaris provenen del ciclisme, que potser no s’han plantejat fer un voluntariat fins que veuen aquest projecte. *“La motivació és ajudar a aquesta gent que no poden sortir pels seus mitjans. La dedicació és variable, una hora o dues, a la setmana o al mes. Per tant, és molt assequible fer aquest voluntariat”,* diu Josep Rodríguez.

Josep Rodríguez a dalt d'un dels tricicles

No hi ha rutes fixes, però el passeig marítim és l'estrella. Hi ha gent que fa anys que no veuen el mar. Entren al mercat, on els usuaris saluden a gent que fa temps que no veuen. *“És un voluntariat molt agradable i agraït pels usuaris. Però també de tothom que ho veu com una activitat simpàtica. Ara bé, malgrat el voluntarisme, és una gestió complexa. Com si fos una empresa de transport, amb ciclistes, conductors amb disponibilitats diverses, usuaris que surten de llocs diferents, tot plegat combinat amb dos tricicles”,* conclou l'impulsor de Bici Sense Edat a Vilanova.

Acabem amb una tasca voluntària colpidora i molt sensible. El voluntariat de la **Fundació de Sant Antoni Abat** té els orígens el 1990. Des de sempre, el grup de voluntaris han ajudat a potenciar l'autoestima de les persones que estan ingressades a l'hospital, a superar la solitud i a trencar la seva rutina. Actualment, són trenta, més quinze voluntaris, que donen suport als centres penitenciaris o a la reinserció de persones alliberades.

Estrella Rubio és el referent del voluntariat de la fundació, s'encarrega de coordinar la tasca professional amb la del voluntariat. Té 76 anys, porta des del 1992 fent aquesta tasca. Havia treballat en un laboratori d'anàlisi i posteriorment va obrir un laboratori

d'anàlisi. *“La motivació del voluntariat surt de l'agraïment que la vida m'hagi tractat bé, i consegüentment donar suport a les persones que no els va tan bé. La nostra tasca és la d'acompanyar i ajudar a fer tràmits que ells no poden fer, sovint perquè estan sols”.*

Estrella Rubio i Rafael Picas

Rafael Picas, mestre jubilat, de 69 anys, ha tingut una experiència molt forta que l'ha conduït a fer de voluntari acompanyant malalts terminals. Ha estat tres cops hospitalitzat fins al llindar de la mort. En aquestes estades va veure que hi havia gent que estava molt sola a l'hospital. *“Aquesta tercera vegada vaig patir una pleuritis. Pràcticament vaig travessar la línia de la vida. Allà hi havia amor, gens de dolor ni judici. En aquesta estada al més enllà hi havia éssers de llum i moltes sensacions agradables, hauria de ser un poeta per explicar-ho bé. Però m'ha fugit la por a la mort. Intento transmetre això”*, explica el voluntari.

Amb aquesta perspectiva dimensional, amb aquest do, Rafael Picas ja ha atès quatre malalts, en l'any i mig, que presta voluntariat. No es presenta com un guaridor, ni com un mèdium, ni dona connotacions de fe o religioses, ni tan sols explica la seva experiència. Però veu la por i l'angoixa dels malalts i els transmet *“confiança, que tot anirà bé, perquè l'única que passa és que es deixa el cos malalt i s'entra en una dimensió plaent. Són persones que estan soles, i que agraeixen la meva companyia. Acostumo a sintonitzar amb ells perquè els transmeto amor només amb la presència, encara que estiguin poc conscients”*.

Els dos voluntaris al jardí de l'Hospital de Sant Antoni Abat

Hi ha gent que s'aferra a la vida fins a les darreres conseqüències. “*Recordo un home que deia que tenia molts diners i li va demanar al metge deu anys més de vida. El metge li va dir que l'únic que podia fer era reduir el patiment. Es va quedar molt contrariat per perdre el control que havia tingut tota la vida. No estem preparats per morir, no sabem com redimir les nostres culpes o superar frustracions. Jo els ajudo que ho puguin aconseguir i marxin tranquils. L'infern el creem nosaltres, no existeix. A l'altra banda, hi ha ànimes que t'acullen i no et jutgen, a partir d'aquí cadascú ho interpretarà segons les seves creences*”, diu confortablement Rafael Picas.

I aquí rau la bellesa més profunda de l'altruisme: aquells que donen el seu temps i no cerquen aplaudiments ni retorns, sinó que s'aboquen a tasques sovint invisibles però imprescindibles. Acompanyen, escolten, ensenyen, construeixen ponts on només hi havia abismes. El seu gest silenciós sosté fràgils equilibris que la societat, distreta, dona per descomptats. Perquè el voluntari no salva el món, però n'assegura les costures allà on més amenaça d'esquinçar-se. I mentre els horaris s'esgoten, ells recorden que l'única hora que realment no es perd és la que regalem als altres.